

Häxprovet

– Spring! ropar Anneli och föser sin lilla syster fram-
för sig på stigen.

– Skynda dig, spring!

Hon har gräten i halsen. Det är brått. Men det har
snöat och stigen ner till ladugården är brant och hal.

Lillflickans fötter halkar hit och dit och själv kan
Anneli inte hjälpa henne. Hon har ju den stora vatten-
hinken som hon måste bära.

– Dockan! kinkar femåringen och försöker vända.

Hon har visst tappat den i snön.

– Du får den sen, lovar Anneli. Jag letar reda på
den.

Hon skulle ha kunnat lova vad som helst just nu.

Bara allt gick bra.

Äntligen har hon motat in den lilla i ladugården.

Hon ger henne ett fång hö att krypa ner i.

– Lägg dig och sov en stund, ber hon. Eller sjung
en sång för killingarna. Men stanna nere i höet så att
du inte fryser! Jag kommer snart tillbaka.

Hastigt drar hon fram en brödbit ur förklädes-
fickan och ger den till flickan.

– Här får du!

Den lilla glömmmer att gnälla, för hon är hungrig.
Hon skulle redan ha fått sin kvällsgröt och stoppats i

säng, om det bara inte hade varit det där med mor.

Getterna bräker och killingarna skuttar runt i kätten. Kon rycker i sitt rep och ser förebrående efter Anneli. Hon hade trott att höet var till henne.

Anneli skjuter igen ladugårdsdörren utifån. Så tar hon den tomma hinken och fortsätter ner mot källan.

Mor har bett henne att hämta vatten. Det räcker inte med grytan som redan står över elden uppe i stugan.

Annelis hjärta bankar. Hon är så rädd. Hur ska hon klara detta? Mor skulle inte ha fått det nya barnet på länge än. Och ändå kommer det nu.

Om bara far hade varit hemmal! Men han gav sig ut på rävjakt tidigt i morse. Springa och hämta hjälp hos grannen är inte att tänka på. Vägen är alldeles för lång och går rakt genom den mörka skogen. Dit skulle Anneli inte hinna.

Där nere ligger källan! Men Anneli kan inte springa ända fram. Hon måste krypa den allra sista biten. Att hämta vatten när det är isigt och halt är farligt. Det här är ingen vanlig källa. Det är en tjärn som kallas Bottenlösen. Faller man ner i den, så är man evigt borta.

Äntligen når hon vattenbrynet!

Som väl är slipper Anneli knacka upp en vak. För Bottenlösen är alltid öppen, också när andra tjärnar fryser till. Ingen har någonsin sett Bottenlösen frusen. Ytan är blank och stilla. Den speglar tallarnas röda stammar och divorna av snö längs kanten. Anneli

böjer sig framåt så långt hon törs och ser sin egen bild. Ett ansikte som är blekt och ängsligt. En ljusbrun fläta som hänger fram över ena axeln.

Men vad är detta?

Hon är ju inte ensam! Strax bakom hennes eget skyrmar ett annat ansikte i vattenspeglin. En gumma med vitt och stripigt hår. Och ögonen ... De brinner som om de var av eld! En gumma? Hon kanske kan hjälpa Anneli med mor?

Anneli vänder sig hastigt om. Men stigen ligger tom. Vart tog den gamla vägen? Kanske hon redan har skyndat före upp till stugan?

Anneli låter hinken sjunka ner i vattnet och vattenspeglin bryts.

Det kommer att behövas mycket vatten!

Anneli fyller hinken ända till brädden. Den blir för tung! Hon orkar knappast lyfta den och vattnet skvalpar över. Kjolen och förklädet blir våta. Strumporna genomsvurna. Det klafsar i näverskorna för varje steg hon tar.

Hon måste stanna gång på gång och vila. Oroligt ser hon sig omkring. Om gumman har gått före upp till mor borde det finnas spår i snön. Men allt som syns är spåren efter Anneli. Och de går ner till källan, inte upp till stugan.

Flämtande kämpar hon uppför den branta backen med den tunga hinken. Så snubblar hon på något som stricker upp ur snön.